

La revolta de l'Escola Valenciana

Aquest 18 de juny, milers de xiquets de l'Escola Valenciana prendran els voltants del Palau de la Generalitat Valenciana. Alumnes, pares i educadors en valencià mostren així el seu mes ferm refús a un govern que ha condemnat la llengua del país al silenci.

Milers de persones participaran una vegada més en una de les tantes trobades que l'Escola Valenciana ha organitzat al llarg dels darrers dotze anys. Tanmateix, la concentració del 18 de juny presenta una nota de color: envoltaran la Generalitat amb una senyera per defensar davant de Zaplana els drets lingüístics dels valencians.

El president Eduardo Zaplana té l'oportunitat aquest dijous 18 de juny d'observar des de les finestres del Palau de la Generalitat el que, amb tota seguretat, serà una de les concentracions festives i reivindicatives més destacades de l'actual legislatura. L'Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua tancarà així —amb aquesta Trobada davant del Palau— el que ha estat un any de manifestacions per reclamar l'atenció política del govern Zaplana. Així mateix, durant el transcurs de la Trobada es presentaran al registre de la Generalitat totes les signatures recollides en els encontres comarcals en suport de l'ensenyament en valencià. Abans, però, de fer aquest simbòlic lliurament al president Zaplana, totes les signatures, cosides a una

enorme senyera, envoltaran l'edifici de la Generalitat per reclamar una política lingüística més respectuosa amb la cultura dels valencians. Un total de quatre quilòmetres de senyera que han de servir per fer recapacitar l'inquilí més egregi del Palau de la Generalitat.

Aquesta concentració no diferirà en res de les tretze trobades comarcals que fins ara s'han celebrat al País Valencià i en les quals han participat unes dues-centes mil persones, entre xiquets i xiquetes, pares, mares i educadors. L'Escola Valenciana, amb aquest acte, vol mostrar el seu enuig per la política lingüística que ha practicat el PP. Entre els fets que han provocat

aquesta actitud de l'Escola Valenciana destaca l'escassa dotació pressupostària dedicada a la normalització del valencià, l'incompliment de la Llei d'Ús i Ensenyament, la destrucció de part del servei d'inspecció educativa o les fredes relacions del conseller Camps amb el món educatiu en català.

Camps, fins ara, no ha rebut ni s'ha entrevistat amb els representants d'Escola Valenciana. La negativa respon a la incomoditat que tots els assumptes lingüístics i culturals causen als dirigents populars. Ni han donat suport a les trobades comarcals d'escoles en valencià —celebrades any rere any des de 1986— ni han ajudat gens ni mica el moviment en defensa de la promoció del valencià en l'ensenyament. Una actitud que contrasta amb els centenars de milions de pessetes lliurats durant els tres anys de govern popular als defensors del secessionisme lingüístic, com ara Lo Rat Penat o la Real Academia de Cultura Valenciana.

Escola Valenciana no s'ha quedat doncs, amb els braços plegats i s'ha avançat a tots els col·lectius socials amb el programa "Una llengua, 100 trobades". En aquest document es presenten cent mesures per donar vida a la llengua dels valencians. Entre les mesures, que han estat adreçades a totes les institucions polítiques, socials i culturals perquè s'hi adheriren, destaca la voluntat d'aprofundir en l'en-

Ensenyament i política lingüística

Vicent Esteve*

No els ha calgut canviar la llei. Es pot fer més d'una política –com es pot dictar més d'una sentència– amb la mateixa llei. Fins i tot es pot fer la mateixa política, però amb resultats ben diferents. Unes vegades és qüestió de les intencions que es tinguen i d'altres de l'encert amb què es fan les coses. En aquest ambient tan espès transcorre la política lingüística al nostre país, també a l'ensenyament. La Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià és en vigor, no s'ha reformat, ni tan sols l'ha criticada el govern del president Zaplana. La normativa que la desplega és la mateixa des de 1983. Però el desig d'avançar pel camí de la normalització que cada any es festeja per tot el país amb la convocatòria de les trobades, no troba interlocutor ni a Campanar ni a la plaça de Manises. Millor veure els fets que no especular amb les intencions.

El coneixement del valencià no és un requisit per accedir a la funció pública, en general, ni al sistema educatiu en particular, com sempre. En educació infantil i primària, hem passat de tenir una part dels llocs de treball catalogat en valencià (el professorat que hi accedeix ha de tenir coneixement d'ambdues llengües oficials) a tenir-los tots. La novetat, però, no ens fa avançar. Perquè incomprendible i simultàniament, el 75% del professorat (precisament el que ocupa llocs amb caràcter definitiu, el més antic, el que ha tingut més temps i oportunitats d'adquirir la formació necessària) està dispensat d'aquest coneixement d'ací a l'any 2006, en uns casos, i fins el 2011 en d'altres. D'aquesta perversa permissivitat no s'exclou ni els centres que tenen com a únic programa el de l'ensenyament en valencià. L'altre 25%, professorat interí o el que acaba d'entrar en el sistema sense que se li haja exigint coneixement del valencià, és el que està obligat a saber-ne! Per fortuna, la responsa-

bilitat del professorat i la fermesa de pares i mares limita a cotes molt baixes el desori que s'hi podria produir. Ara, l'ensenyament obligatori abasta l'etapa de primària i la de secundària, però en secundària les coses van com anaven, el que significa que, als instituts, es pot desenvolupar o no un programa d'ensenyament en valencià "en funció de les disponibilitats de professorat", és a dir, de la casualitat i del voluntarisme.

Però si, com acabem d'explicar, l'actual administració ha innovat poc en els aspectes funcionals del sistema educatiu i, quan ho ha fet, s'ha enredat amb les pròpies contradiccions, en els aspectes ideològics és on més clares ha tingut les coses. El programa educatiu del Partit Popular ja va anunciar dues mesures quirúrgiques i de tarannà sectari: la prohibició del llibre *Per argumentar* i la derogació de l'ordre que homologava les titulacions del català i valencià. Després han vingut la censura dels llibres de text per depurar les al·lusions a l'origen de la llengua i a la seua denominació acadèmica i, coincidint amb el llançament de l'anomenat "pacte lingüístic", l'acord –no executat– de les Corts per arrancar a l'Institut Interuniversitari la competència normativa sobre la llengua emprada en els llibres de text. Hem deixat per al final, a manera de corollari, la qüestió de les línies en valencià. A mesura que s'atia el conflicte i s'ignora la situació del valencià (que és quasi el mateix) és més difícil la promoció de noves línies. A mesura que avança la privatització, se'ls reduirà l'espai vital. L'ensenyament no pot ser per molt més temps l'únic agent, quasi una illa, en la recuperació lingüística. Les funcions de l'escola no tenen sentit sense la societat a la qual serveix.

* Secretari general del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià

senyament públic i en valencià.

Un moviment imparable i que compta amb la força d'unes xifres que parlen per si mateixes. Ara com ara, si fa no fa cent mil persones estudien en valencià. Així, en educació infantil i primària hi ha hagut en aquest curs que acaba ara més de 80 mil alumnes matriculats. En secundària el nombre se situa en els 17.113 alumnes que han optat per la línia en valencià. En l'ensenyament superior hi ha unes

quatre mil persones que han preferit el valencià per cursar els seus estudis, una dada que podria augmentar en un 10% –tal com anuncien les estadístiques– tan aviat com les universitats valencianes perfilen els seus programes.

El document de les cent propostes també inclou reivindicacions que no es circumscriuen solament a l'ensenyament. En aquest sentit, demanen una televisió autonòmica en valencià i de qualitat, o que les

universitats tinguen independència i puguen assessorar lingüísticament els ciutadans que ho desitgen.

El dia 18 de juny, doncs, el món de l'ensenyament en valencià prendrà la capital del país en un acte lúdic i reivindicatiu que fins i tot comptarà, entre d'altres, amb la participació de la Nova Muixeranga i de nombroses personalitats del món de la cultura i de l'educació.

Salvador Giménez